

lens Bestræbelse for at fremme Børnenes, legemlige Udvikling, saaledes at man der ikke hindrede den frie Bevægelse ved at indspænde Børnene og Lærerne i et Gymnastikreglement, — jeg skal glæde det ærede bornholmste Medlem med at kalde det med et danskt Ord „Arumspringsførviv“ — men overlod det til enhver Lærer selv at bestemme de Redskaber og vælge de Døvelser, som han har Overbeviisning om, at der paa det Sted er Trang til, og som han følger sig sikket til med Nytte at gennemføre. Jeg kan forfikkre det ærede Medlem fra Magistrater (M. Hage) om, at dersom de engelske Parlamentsmedlemmer, som han saa ofte stiller frem som Mønstre for sig og Andre, havde overværet vore Forhandlinger igaar og hørt hans Uttringer, da vilde de ikke have følt sig tilfredsstillende; de vilde da vistnok have været forbaufede over at høre, at Mand, der føre Folkefrihedens Navn paa Læberne og gjøre Opfordring til saa uhyre Kæmpespring i legemlig Henseende, ikke tør gjøre et saa ringe Skridt imod Folkefrihedens Retning som det Skridt, hvortil mit Lovforslag opfordrer. Det glæder mig, at den høitærede Kultusminister har opfattet min Anskuelse rigtig, idet han ikke betragter mit Forslag som en Kamp imod Gymnastikundervisningen i det Hele. Han har henviist os til de kjøbenhavnske Skoler og sagt os, at vi der vilde see, hvor fortrinlig Gymnastikundervisningen kan drives, med hvilken Glæde Børnene omfatte den, og hvorledes den kan afgive et Skue, der ogsaa er glædeligt og lysteligt for Forældre og Venner. Det samme gjælder ogsaa om andre Kjøbstæder; jeg kan tage ham med til den By, hvor jeg lever, og hvor en enkelt Skole er i et overmaade helbigit Tilfælde, at den har en forhenværende Militair til Gymnastiklærer; man vil der see, at Gymnastikundervisningen er ganske fortrinlig; men der er her ikke Tale om de kjøbenhavnske Skoler, eller om Kjøbstadskolerne; Talen er her om Skolerne paa Landet, og der maa jeg bestandig fastholde min fremsatte Paastand, at disse

Skoler savne de Betingelser, som maa være tilstede for, at Gymnastikundervisningen kan bære nogen Frugt. Den høitærede Undervisningsminister har, idet han omtalte Gymnastikundervisningens Fortrin og Betydning, ogsaa ledet Opmærksomheden hen paa et meget vigtigt Punkt, at nemlig disse Døvelser vænne Børnene til Lydighed og Underkastelse — alt dette indrømmer jeg, naar Gymnastikundervisningen drives paa den rette Maade, men naar den drives saaledes, som Tilfældet er ved de fleste Landsbyskoler, saa gjør den accurat den modfatte Virkning; der er i mange Landsbyskoler ikke nogen Time, der i den Grad bidrager til at svække Disciplinen som netop den Time, i hvilken der undervises i Gymnastik. Hovedopgaven for en Lærer er, at han ingensinde taber Disciplinens Agtelse, thi naar den i nogle Dieblit er tabt, saa kan der gaae Dage, Maanedes, ja Aar hen, forinden man vinder den tilbage. Den, der alt saa vil, at Børnene i Landsbyskolerne skulle vænnes til Lydighed og Underkastelse, skal ikke stille Gymnastikundervisningen op som et Middel dertil, thi det er alt Andet end et Middel. Den høitærede Undervisningsminister har endvidere meent, at naar der her i Danmark blev pleiet om Gymnastiktræerne, kunde de nok komme til at bære Frugter — ved Gymnastiktræerne ved de danske Skoler kan jeg virkelig ikke forstaae Andet end Klatremastinerne og Ligevægtsbræderne — der er i Sandhed pleiet om dem med en overordentlig Omhyggelighed saavel af tidligere Ministerne som af en tidligere Overskoledirecteur og af Gymnastikdirecteuren, for hvis Humanitet og Dygtighed ogsaa jeg høier mig; men det har Alt sammen ikke ledet til noget Resultat; Træerne have paa de fleste Steder ikke baaret Frugter, og hvor de have baaret Frugter, have de været lidet kostelige, og derfor siger jeg, at Øren ligger ved Roden af de fleste af disse Træer, og at det vistnok vilde være ønskeligt, at de kunde blive omhuggede.